

Només sense pactes entre catalans i espanyols hi ha la solució

written by Llorenç Prats | 19 d'abril de 2020

Europa busca una sortida realista per a l'Estat espanyol i els dirigents espanyols diuen que la tenen amb la reedició dels Pactes de la Moncloa. Tanmateix, el fet és que el plantejament d'aquests nous pactes posen en evidència el fracàs dels que es van celebrar el 1977. Són el record del fracàs de la Constitució espanyola per vertebrar el territori de l'Estat i com eina per garantir solucions de futur en pau i convivència, sense emprar la repressió d'estat o la violència instigada.

La solució que espera Europa és, en contra del que el món reaccionari creu, la constitució d'un nou estat en forma de república per a Catalunya que ofereixi solucions i no provoqui problemes. Espanya sempre ha estat un problema per a Europa des de fa massa anys però sobretot des de l'acabament de la Segona Guerra Mundial quan va haver d'assumir un estat autoritari amb una coartada com el suposat anticomunisme.

A la societat catalana sorgida del referèndum d'autodeterminació del primer d'octubre no li calen noms de persones concretes, com el 1977 ho va ser Miquel Roca, per saber el que cal i el no cal. La convicció dels catalans és concloent: sense cap pacte de forces polítiques catalanes amb l'Estat espanyol la independència cauria pel seu propi pes, de forma natural. La participació catalana dins el context espanyol és l'anomalia que ho complica tot. És el despropòsit compartit en el qual només surten vencedors els mediocres que saben aprofitar-se de la situació i la vesteixen de mil formes diferents per justificar-la (fins i tot d'estat de dret).

Són els pactes, en plural, que fan els suposats representants

dels catalans els que ho desdibuixen tot, per negar la realitat i per dir-ho tot a mitges. L'únic pacte possible dels catalans dins les institucions de l'Estat espanyol és aquell que tracti de com fer efectiva la independència atès el mandat democràtic sorgit del referèndum d'autodeterminació del primer d'octubre de 2017.

Tanmateix, encara hi ha qui pensa, atesa la seva posició, que hom pot recollir profits pel curt termini (apujar la persiana, pagar la lletra o obtenir una exacció) vivint dins la cort espanyola dels favors. Encara hi ha qui creu que és possible negociar res en nom dels catalans, al marge del mandat per fer efectiva la independència de forma ineludible. Encara hi ha qui creu que les polítiques socials, de benestar, àdhuc sanitàries, bé mereixen fer un parèntesi per malviure dins l'Estat espanyol a l'hora de rescabalar els drets col·lectius de Catalunya com a nació. I és que tot plegat, és la història de sempre. Els catalans salvant Espanya, com a minoria nacional sense cap reconeixement, i sense esperar per a ella res llevat de la notorietat dels seus suposats representants.

Espanya necessita, perquè s'ofega sola, un gran acord. I aquest gran acord, sense els catalans no té cap possibilitat d'èxit tenint en compte el tipus de mesures que cal emprendre. Volen que les situacions dures estiguin al marge del que creuen i pesen els catalans tot utilitzant-les no pas per resoldre-les sinó per continuar persistint en el genocidi nacional vigent. I la prova d'això és com el pactes de 1977 no han resolt res i tot continua empantanegat.

Quan Jordi Pujol, Ramon Trias Fargas o altres polítics d'aquella època van plantejar el suport a l'economia productiva i la descentralització com a condicions per negociar res, ho van fer sense saber prou bé fins a quin punt Europa espera dels catalans solucions i no només problemes i mancances. I la solució, ara mateix, exigeix dir i fer que no hi ha pacte possible que no respongui a la voluntat democràtica dels catalans, que no sigui fer efectiu el

resultat del referèndum d'autodeterminació de Catalunya. La solució, per tant, és allunyar-se de la conxorxa actual espanyola que no dóna solucions i deteriora les opcions de futur.